

Kunniallinen aviomies

JULIA QUINN

BRIDGERTON & ROKESBY

TAMMI

JULIA QUINN:

Bridgerton & Rokesby -sarja:

Neiti Bridgerton (2016, suom. 2022)

Yllätysvaimo (2017, suom. 2022)

Kaapparin morsian (2018, suom. 2023)

Kunniallinen aviomies (2020, suom. 2023)

Bridgerton-sarja:

Salainen sopimus (2000, suom. 2020)

Yllättävä rakkaus (2000, suom. 2021)

Naamiaisten kaunotar (2001, suom. 2021)

Hurmurin valloitus (2002, suom. 2021)

Kirjeystävä (2003, suom. 2021)

Vastustamaton kiusaus (2004, suom. 2021)

Kätketty perintö (2005, suom. 2021)

Väärä sulhanen (2006, suom. 2022)

Bridgerton: Ikuisesti yhdessä (2013, suom. 2022)

Kunniallinen aviomies
JULIA QUINN
BRIDGERTON & ROKESBY

Suomentanut Siiri Hornsby

tammi

80 VUOTTA

HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos *First Comes Scandal* ilmestyi Yhdysvalloissa 2020.

Copyright © Julie Cotler Pottinger 2020

Published by arrangement with Ulf Töregård Agency AB

Suomenkielinen laitos © Siiri Hornsby ja Tammi 2023

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

ISBN 978-952-04-5014-4

Painettu EU:ssa

*Abille muistoksi vuodesta,
jona vaadittiin sisua, sitkeyttä ja määrätietoisuutta.*

*Ja myös Paulille.
On tosiaan ihanaa, kun perheessä on tohtori,
mutta vielä ihanampaa on, kun perheessä olet juuri sinä.*

1. luku

Kent, Englanti
1791

Kukaan ei sentään ollut kuollut.

Sen enempää Nicholas Rokesby ei osannut päätellä siitä, miksi hänet oli määrätty kotiin Kentiin.

Hän järkeili, että jos joku tosiaan olisi kuollut, isä olisi kyllä maininnut siitä hänelle Edinburghiin lähettämässään viestissä. Viesti oli tullut pikalähetin matkassa, joten sen tärkeyttä ei käynyt kiistäminen, mutta olisihan Manstonin jaarli kirjoittanut kuolemantapauksessa muutakin kuin:

Pyydän, että matkustat Crake Houseen mitä pikimmin. Äitisi ja minun on ehdottomasti saatava puhua kanssasi mahdollisimman pian.

Pahoittelen, että lukuvuosi keskeytyy tämän vuoksi.

Sydämellisin terveisin

isäsi Manston

Nicholas nosti katseensa tuttuun puiden muodostamaan lehväkatokseen, joka koristi matkan viimeistä etappia. Edinburghista Lontooseen hän oli matkustanut nopeilla postivaunuilla ja Lontoosta Maidstoneen hitaammilla matkustajavaunuilla. Matkan viimeiset kaksikymmentäviisi kilometriä hän taittoi ratsain, ja koti alkoi vihdoinkin olla lähellä.

Sade oli viimein lakannut – taivaan kiitos – mutta ratsun

kavioista roiskui hänen päälleen roimasti kuraa ja ilma oli niin sakeana siitepölystä, että hän luultavasti näyttäisi märkärupii-toipilaalta Crake Houseen päästyään.

Kotiin Crake Houseen. Matkaa oli enää noin kilometrin verran.

Kuuman kylvyn ja lämpimän aterian jälkeen Nicholas selvittäisi juurta jaksain, mikä oli saanut isän pois tolaltaan.

Sen olisi paras olla jotakin vakavaa. Ei tietenkään niin vakavaa kuin kuolema, mutta jos kävisi ilmi, että Nicholas oli raahattu maan toiselta laidalta kotiin vain, koska joku hänen veljistään oli saanut kuninkaalta mitalin urotöistään, hän piru vieköön repisi joltakulta raajat.

Raajojen irrotus ei suinkaan ollut hänelle vierasta. Lääketieteen opiskelijoiden oli aina tilaisuuden tullen mentävä seuraamaan potilaiden leikkauksia, vaikka se ei ollutkaan Nicholasin mielipuuhaa. Enemmän hän piti siitä, kun sai käyttää aivojaan – arvioida potilaiden oireita ja ratkoa alati muuttuvia arvoituksia, jotka johtivat oikeaan diagnoosiin. Tähän maailman aikaan oli kuitenkin tärkeää osata amputoida raajoja. Amputointi oli usein tohtorin ainoa hoitokeino tulehdusta vastaan – mikäli tautia ei voinut parantaa, sen leviäminen tuli pysäyttää alkuunsa.

Parantaminen oli tietenkin paras vaihtoehto.

Tai ei sittenkään – paras vaihtoehto oli sairauksien ehkäisy. Vaivoja ja muitakin pulmia tuli estää edes alkamasta.

Nicholasin teki mieli pyöräyttää silmiään, kun Crake Housen kartano alkoi viimein siintää edessäpäin. Pulma, jonka vuoksi hänet oli kutsuttu Kentiin tänä sateisena kevätpäivänä, oli mitä ilmeisimmin alkanut jo aikaa sitten.

Mutta ainakaan hänen veljensä eivät olleet saamassa kuninkaalta mitalin mitalia. Kunnan herrasmiehiä he toki olivat, mutta rajansa kaikella.

Ratsukko tuli kartanolle johtavan tien viimeiseen mutkaan, ja Nicholas ohjasti hevosta hidastamaan tahtia. Puut jäivät taakse, ja yhtäkkiä silmien edessä kohosi hänen kotinsa, jyrkäv ja ylhäinen kuin kaksi ja puoli vuosisataa hallinnut kalkkikivijumalatar. Nicholas oli aina ihailnut sitä, kuinka niin kookas ja koristeellinen

rakennus pysyi niin hyvin piilossa viime hetkeen asti. Siinä oli kaiketi jotakin runollista: että hän hämmästyí kerran toisensa jälkeen jotakin sellaista, joka oli aina ollut osa häntä.

Äidin ruusut hehkuivat täydessä kukassa rehevän punaisina ja vaaleanpunaisina, koko perheen mieliväreissä, ja lähestyessään taloa Nicholas tunsi niiden tuoksun kosteassa ilmassa, ympärillään ja nenässään. Voimakkaan hallitseva tuoksu ei ollut koskaan ollut hänen suosikkinsa, mutta tällaisina hetkinä, joina kaikki kaunis kohtasi: ruusut ja usva, runsas kostea maa...

Hän tiesi tulleensa kotiin.

Enää ei haitannut, ettei hän ollut aikonut tulla, ei ainakaan vielä muutamaan viikkoon. Täällä oli koti – hän oli kotona, ja rauha laskeutui hänen ylleen, vaikka mieli yhä vilisikin levottomia pohdintoja mahdollisista onnettomuuksista, joiden takia hänet oli tänne haluttu.

Tulosta oli selvästi ilmoitettu kartanon palvelusväelle, sillä talon edustalla odotti tallirenki valmiina hoitamaan Nicholasin ratsun, ja hovimestari Wheelock avasi oven ennen kuin Nicholas oli ehtinyt astua edes ensimmäiselle porrasaskelmalle.

”Nicholas-herra, isänne tahtoo nähdä teidät viipymättä”, Wheelock sanoi.

Nicholas viittasi kuran kuorruttamaan vaateparteensa. ”Lienee kuitenkin viisainta, että käyn ensin –”

”Herra jaarli sanoi ’viipymättä’.” Wheelock nyökkäsi melkein huomaamattomasti talon takaosan suuntaan. ”Vanhempanne odottavat kultavihreässä salongissa.”

Nicholas rypisti otsaansa kummissaan. Vaikka heillä ei käytäytyttykään arkena kovin muodollisesti etenkin täällä maaseudulla, kurainen päällystakki ei konsanaan olisi hyväksyttävä asuvalinta hänen äitinsä suosikkisalongissa.

”Sallinette, että otan tuon”, Wheelock sanoi ja osoitti takkia. Hovimestari oli aina ollut pelottavan taitava lukemaan ajatuksia.

Nicholas katsahti mutaisia saappaitaan.

”Teinä menisin suoraan salonkiin”, Wheelock sanoi.

Hyvä tavaton, kenties joku oli sittenkin kuollut.

”Tiedättekö, miksi minut kutsuttiin?” Nicholas kysyi ja kääntyi niin, että Wheelock pääsi riisumaan hänen takkinsa.

”Se ei ole minun asiani.”

Nicholas vilkaisi olkansa yli. ”Te siis tiedätte.”

”Nicholas-herra.” Hovimestari näytti tuskastuneelta.

”Olisin joka tapauksessa tullut kotiin alle kuukauden kuluttua.”

Wheelock vältteli katsetta ja keskittyi suurelleisästi pyyhkimään kuivuneita mutakokkareita takin liepeiltä. ”Uskoakseni tilanne edellytti nopeaa toimintaa.”

Nicholas hieroi silmiään. Peijakas, että väsytti. ”Onko teistä lystikästä puhua arvoituksin?”

”Eipä juuri.”

Se oli emävale. Tavallisesti Wheelock nautti saadessaan lausua eleettömiä vihjauksia, jollaisia sallittiin vain vakaassa asemassa oleville hovimestareille. Tässä keskustelussa ei tosin näyttänyt olevan Wheelockin mielestä mitään nautinnollista.

”Suokaa anteeksi”, Nicholas sanoi. ”En olisi saanut ajaa teitä vaikeaan paikkaan. Suotta ilmoitatte tulostani vanhemmilleni. Menen heti heidän luokseen, kuraisista saappaista viis.”

”He ovat kultavihreässä salongissa”, Wheelock muistutti.

”Kiitos”, Nicholas vastasi. Ei hän kylläkään ollut ehtinyt unohtaa.

Kultavihreä salonki sijaitsi eteisaulan toisella laidalla, ja niin usein oli Nicholas kulkenut sinne, että tiesi isän ja äidin kyllä kuulleen hänen tulonsa. Aulan lattia oli marmorina ja aina huolellisesti kiillotettu. Sukkasillaan joutui liukastelemaan kuin luistelija, mutta kengät taas kopisivat niin kovaa, että askelilla voisi lyödä tahtia pienelle orkesterille.

Mutta kun Nicholas pääsi salongin ovensuuhun ja kurkisti sisään, kumpikaan vanhemmista ei edes vilkaissut häntä. Isä seisoi ikkunan ääressä tuijottelemassa vihannalle nurmikolle, ja äiti istui mintunvihreällä leposohvalla lempikohdassaan.

Äidin mukaan sohvan vasen puoli oli lokoisampi kuin oikea. Perheen kaikki viisi lasta olivat testanneet hypoteesia istahtamalla vuoroin puolelta toiselle, mutta kukaan ei ollut tullut äidin

kanssa samaan johtopäätökseen. Tai totta puhuen minkäänlaiseen johtopäätökseen. Maryn mielestä molemmat puolet tuntuivat yhtä mukavilta, Edwardin mukaan mukavan asennon sai vain nostamalla jalat sohvalle, mikä ei yleensä ollut sallittua, ja Andrew oli poukkoillut edestakaisin niin monta kertaa, että yhden sohvatyynyn sauma oli ratkennut. George oli julistanut koko touhun naurettavaksi, vaikka olikin ensin tehnyt oman kokeilunsa muodon vuoksi, ja Nicholas puolestaan...

Niin, hän oli ollut kokeen aikaan vasta viiden. Hän oli kuitenkin istunut sohvan joka ikiseen kohtaan, kunnes oli noussut taas pystyyn ja ilmoittanut: ”Ei äidin näkemystä voi vääreksikään todistaa.”

Sittemmin Nicholas oli tullut ajatelleeksi, että moinen päti elämässä noin yleisestikin. Oikeaksi todistaminen ei ollut sama asia kuin se, että vastakkaisen näkemyksen todisti vääräksi. Ja jos sohvan vasen puoli miellytti äitiä, mikä hän oli siihen vastaan sanomaan?

Nicholas häilyi hetken salongin kynnyksellä odottamassa, että hänet huomattaisiin. Mitään ei kuitenkaan tapahtunut, joten hän astui sisään ja pysähtyi maton reunalle. Saappaista oli jo jäänyt kuravana hänen jälkeensä.

Nicholas selvitti kurkkuaan, ja viimeinkin vanhempiin tuli eloa.

Äiti puhui ensimmäisenä. ”Nicholas”, hän sanoi ja ojensi kätensä poikaansa kohti. ”Taivaan kiitos, että tulit.”

Nicholas vilkuili varuillaan vuoroin äitiä, vuoroin isää. ”Onko jokin vialla?”

Se oli maailmanhistorian hölmöin kysymys. Tietysti jokin oli vialla. Surupukuja ei kuitenkaan näkynyt, joten...

”Istuhan”, isä kehotti ja viittilöi sohvalle.

Nicholas istuutui äidin viereen ja tarttui hänen käteensä. Se tuntui kuuluvan asiaan. Yllättäen äiti kuitenkin irrottautui otteesta ja nousi seisomaan.

”Jätän teidät keskustelemaan kahden kesken”, äiti sanoi ja laski kätensä Nicholasin olalle merkiksi siitä, että hän sai jäädä istumaan. ”Se käy helpommin, jos minä en ole läsnä.”

Mitä tulimmaista? Käsillä oli ongelma, joka kaipasi ratkaisua, ja äitiko ei ainoastaan antanut ohjia muille vaan oli myös vapaehtoisesti lähdössä tilanteesta pois?

Jokin todella oli vialla ja pahasti.

”Kiitos, että tulit kotiin näin ripeästi”, äiti sanoi ja kumartui suukottamaan Nicholasia poskelle. ”Se tuo minulle enemmän lohtua kuin tiedätkään.” Hän katsoi aviomiestään. ”Minut löytää kirjoituspöytäni äärestä, jos tarvitsette...”

Äiti ei näyttänyt tietävän, mitä sanoa. Nicholas ei ollut milloinkaan nähnyt häntä niin hermostuneena.

”Jos tarvitsette minua”, hän täydensi lopulta.

Äiti poistui salongista vaitonaisena ja hämillisen näköisenä. Kun ovi oli painunut kiinni, Nicholas kääntyi isänsä puoleen. ”Mitä ihmettä on meneillään?”

Isä huokaisi ja oli vaiti pitkän, raskaan hetken kunnes sanoi: ”On sattunut eräänlainen välikohtaus.”

Manstonin jaarli oli aina ollut haka puhumaan kohteliaan ympäripyöreästi.

”Ehdotan, että otat paukun.”

”Isä.” Nicholas ei halunnut paukkuja, vaan vastauksia. Mutta hän ei halunnut uhmata isäänsä, joten hän otti tarjotun juoman vastaan.

”Tämä koskee Georgianaa.”

”Georgiana Bridgertoniako?” Nicholas kysyi ihmeissään, vaikka ei tuntenut ketään toistakaan Georgianaa, josta saattaisi olla puhe.

Jaarli nyökkäsi synkkänä. ”Et siis ole kuullut.”

”Minähän olen ollut Edinburghissa”, Nicholas muistutti.

Isä otti siemauksen brandystaan. Melko lailla pidemmän siemauksen kuin oli tavallista näin aamutuimaan. Tai oikeastaan mihin tahansa aikaan päivästä. ”Se onkin helpotus.”

”Ole kiltti äläkä kiertele.”

”On sattunut välikohtaus.”

”Kiertelet yhä”, Nicholas mutisi.

Mikäli isä oli kuullut mutinan – ja luultavasti olikin – hän

ei osoittanut sitä. Sen sijaan hän rykäisi ja sanoi: ”Georgiana siepattiin.”

”Mitä?” Nicholas ponkasi pystyyn, ja brandylasi lipesi hänen kädestään kallisarvoiselle matolle. ”Eikö tullut mieleen aloittaa tuosta? Herra paratkoon, ei kai hän –”

”Rauhoitu”, isä tokaisi. ”Hänet saatiin turvaan, ja hänellä on kaikki hyvin.”

”Joutuiko hän –”

”Hänelle ei tehty väkivaltaa.”

Nicholasin suonissa poltteli jokin vieras tunne. Arvatenkin huojennus, mutta siihen liittyi muutakin. Jotakin karvasta ja kitkerää.

Hän oli kohdannut naisia, jotka oli maattu väkisin. Kauhea teko vaikutti heihin rajusti, niin ruumiiseen kuin sieluunkin. Ruumiillisia vammoja Nicholas katsoi osaavansa ymmärtää jotenkuten, mutta sielullisista haitoista hänellä ei voinut olla aavistustakaan, sen hän tiesi itsekin.

Tämä tuntematon tunne hänen sisällään... iski terävämmin kuin huojennus. Sillä oli hampaat, ja sen seurana oli hitaasti jyskyttävä raivo.

Georgiana oli Nicholasille kuin oma sisar. Tai ei – ei varsinaisesti sisar. Mutta Georgianan veli Edmund oli Nicholasille kuin oma veli, jopa läheisempi kuin hänen oikeat veljensä.

Manstonin jaarli ja kreivitär olivat luulleet jo saavuttaneensa lapsilukunsa, kun Nicholas antoi kuulua itsestään. Hän oli kahdeksan vuotta nuorempi kuin perheen seuraavaksi nuorin lapsi, ja kun hän oli aikanaan oppinut tekemään muutakin kuin temmeltämään vaippahousuna, muut sisarukset olivat jo muuttaneet sisäoppilaitokseen opiskelemaan.

Nicholas oli kuitenkin saanut seuraa Edmund Bridgertonista, joka asui Aubrey Hallissa vain muutaman kilometrin päässä. He olivat miltei tismalleen samanikäiset – ikäeroa heillä oli vain kaksi kuukautta.

Pikkupoikina he olivat olleet erottamattomia.

”Mitä Georgianalle oikein tapahtui?” Nicholas kysyi isältään.

”Hänet kaappasi onnenonkija”, isä puuskahti. ”Se hiivatin Nithercottin poika.”

”Freddie Oakes?” Nicholas ällistyi. He olivat käyneet Freddien kanssa samaa koulua. Tosin vain muutaman vuoden ajan, sillä Freddie ei ollut suorittanut opintojaan loppuun. Hän oli ollut suosittu, hauskannäköinen ja erittäin hyvä pelaamaan krikettiä, mutta sitten oli käynyt ilmi, että hän oli petkuttanut kokeissa (mikä oli reuttamistakin pahempi rike), ja kuudentoista ikäisenä Freddie oli saanut Etonista kenkää.

”Hänpä juuri”, isä sanoi. ”Sinä siis tunnet hänet.”

”En oikeastaan. Emme olleet tovereita.”

”Ettekö?”

”Mutta emme vihamiehiäkään”, Nicholas selvensi. ”Kaikki tulivat Freddie Oakesin kanssa toimeen.”

Jaarli silmäsi häntä tuikeasti. ”Puolusteletko häntä?”

”En tietenkään”, Nicholas kiirehti sanomaan, vaikka tuntematta tapauksen yksityiskohtia hänellä ei ollut hajuakaan, mitä todella oli tapahtunut. Oli silti vaikea kuvitella, että tilanteesta voisi syyttää Georgianaa. ”Tarkoitin vain, että Freddie oli koulussa kovin suosittu. Hän ei ollut suoranaisesti ilkeä, mutta hänen tielleen ei kannattanut asettua poikkiteloin.”

”Hän oli siis öykkäri.”

”En minä sitä.” Nicholasin silmäluomet tuntuivat raskailta. Olisipa hän päässyt lepäämään. Oli mahdotonta yrittää selittää koulumaailman nokkimisjärjestystä ulkopuoliselle. ”Tarkoitin, että... En minä tiedä. Kuten sanoin, emme olleet tovereita. Freddie oli... pinnallinen.”

Isän ilme muuttui uteliaaksi.

”Tai kenties ei ollutkaan. En ihan totta osaa sanoa. En koskaan puhunut hänen kanssaan muusta kuin siitä, mitä oli aamiaiseksi tai kuka oli menossa loman ajaksi kotiin.” Nicholas kolusi hetken koulumuistojaan. ”Freddie pelasi paljon krikettiä.”

”Niin pelasit sinäkin.”

”Mutta en hyvin.”

Isä ei rientänyt kiistämään väitettä, mikä paljasti hänen huo-

lensa laajuuden. Manstonin jaarlin mielessä jokainen hänen neljästä pojastaan oli kuin ilmetty isänsä – ensiluokkainen urheilija, joka oli loistanut Etonin poikakoulun pallokentillä.

Isä olikin vain kaksikymmentäviisiprosenttisesti väärässä.

Nicholas ei suinkaan ollut urheilussa luokaton. Päinvastoin – hän oli mainio miekkailija ja päihitti aina veljensä ampumis-kilpailuissa, oli aseena sitten kivääri tai jousi. Mutta jos kentällä oli pallo (millainen tahansa) ja joukko muita poikia, Nicholas oli täysin toivoton tapaus. Vaati taitoa – tai kenties vaistoa – hahmottaa, miten joukkueessa tuli toimia, ja Nicholasilla ei sellaista ollut. Oli kyseessä sitten kriketti tai jokin Etonin perinteisistä jalkapallomuunnelmista...

Hän oli surkea niissä kaikissa. Kaikki hänen ikävimmät koulu-muistonsa sijoittuivat pallokentille. Vielä muiden tuijotusta ja arvosteluakin pahempaa oli odottaa rivissä, kun joukkueita valittiin. Koulupojilta ei kestänyt kauan hoksata, kuka osasi laukoa maaleja jalkapallossa tai heittää kierteellä kriketissä.

Ja kuka taas ei.

Sama kaava kaiketi toistui oppitunneilla. Jo Nicholasin ensimmäisten Etonin-kuukausien aikana koko koululle oli käynyt selväksi, että hän suoriutui tiedeaineista aina kirkkaimmin. Jopa Freddie Oakes oli toisinaan pyytänyt häneltä apua vaikeissa tehtävissä.

Nicholas kumartui nostamaan matolle pudottamansa brandylasin. Hän pysähtyi hetkeksi miettimään, vaatikko tilanne selvää päätä vai rohkaisuryppyä.

Luultavasti jotakin siltä väliltä.

Hän katsoi isäänsä. ”Kenties voisit nyt selittää, mitä tarkalleen tapahtui”, hän sanoi ja harppoi salongin poikki brandykarahvin luo. Myöhemminkin voisi päättää, kannattiko lasi täyttää.

”Olkoon menneeksi.” Isä kalautti lasinsa pöydälle. ”En tiedä, kauanko Georgiana ja Oakes ovat tunteneet toisensa, mutta Oakes teki aikeensa hyvin selväksi. Hän kosiskeli Georgianaa. Äitisi uskoi, ettei kosinta ollut kaukana.”

Nicholas ei osannut arvatakaan, miksi äiti kuvitteli osaavansa

lukea Freddie Oakesin ajatuksia, mutta nyt ei selvästi ollut sopiva hetki kyseenalaistaa sitä.

”Kuka tietää, olisiko Georgiana suostunut”, hänen isänsä jatkoi. ”Oakes pelaa liiaksi uhkapelejä – sen tietävät kaikki – mutta hänestä tulee jonakin päivänä paroni, eikä Georgie enää ainakaan nuorene.”

Kahdenkymmenenkuuden ikäinen Georgiana oli tarkalleen vuoden Nicholasia nuorempi, mutta Nicholas tiesi, että naisten katsottiin ikääntyvän miehiä nopeammin – ainakin englantilaisten avioliittomarkkinoiden näkökulmasta.

”Oli miten oli”, isä jatkoi, ”äitisi lähti lady Bridgertonin kanssa joksikin aikaa Lontooseen – ostoksia hoitamaan kaiketi, en kysynyt sen tarkemmin – ja he ottivat Georgianan mukaansa.”

”He eivät kuitenkaan menneet viettämään seurapiirikautta”, Nicholas arvasi. Hänen tietääkseen Georgiana ei ollut koskaan varsinaisesti astunut seurapiireihin, ei kuulemma ollut halunnutkaan astua, eikä Nicholas ollut udellut syytä. Lontoon seuraelämä kuulosti hänen mielestään yhtä houkuttelevalta kuin hammasmätä, joten häntä Georgianan tahto ei ihmetyttänyt.

”Niin, he olivat Lontoossa vain vierailulla”, isä sanoi. ”Varmaankin he joillakin kutsuilla kävivät, mutta eivät missään virallisessa tilaisuudessa. Seurapiirikausi on muutenkin pian jo ohi. Mutta Freddie Oakes kävi tervehtimässä heitä monta kertaa ja vei lopulta Georgianan kaupungille.”

Nicholas lorautti lasiin brandytilkan ja kääntyi taas isänsä puoleen. ”Antoiko lady Bridgerton siihen luvan?”

Manstonin jaarli nyökkäsi synkästi ja otti pitkän kulauksen. ”Kaikki sujui soveliaasti. Georgianan kamarineiti lähti mukaan. He kävivät kirjapuodissa.”

”Aivan Georgien tapaista.”

Isä nyökkäsi taas. ”Oakes sieppasi hänet, kun he puodista lähdettyään palasivat vaunuihin. Tai oikeastaan Oakes livisti tiensä Georgiana matkassaan. Hän oli noussut vaunuihin vapaehtoisesti, hehän olivat retkellä yhteisymmärryksessä.”

”Eikö kamarineiti estänyt pakoa?”

”Oakes tyrkkäsi hänet katukiveykselle ennen kuin hän ehti nousta kyytiin.”

”Kauhistus, kävikö siinä pahasti?” Jos kamarineiti oli lyönyt päänsä, vamma saattaisi olla vakava.

Isän räpyttelystä Nicholas tajusi, että hänelle tuskin oli tullut mieleen kysellä kamarineidin vointia. ”Nainen lienee kunnossa, ellet ole kuullut muutaakaan”, Nicholas sanoi.

Hetken isä oli hiljaa, kunnes lausui: ”Hän on nyt kotona.”

”Georgieko?”

Isä nyökkäsi. ”Hän oli Oakesin vankina vain päivän, mutta vahinko oli jo tapahtunut.”

”Sinähän sanoit, ettei hänelle ollut tehty –”

Isä paukautti lasin sivupöydälle. ”Naisen maine voi tuhoutua, vaikka hän ei joutuisikaan väkivallan uhriksi. Käytä päätäsi, poika hyvä. Sillä ei ole merkitystä, mitä Freddie Oakes teki tai oli tekemättä Georgianalle. Hän on turmeltunut, ja kaikki tietävät sen.” Isä katsoi Nicholasia musertavasti. ”Näköjään kaikki paitsi sinä.”

Jossakin isän sanoissa piili loukkaus, mutta Nicholas antoi olla. ”Olen ollut Edinburghissa koko tämän ajan”, hän sanoi kireästi. ”En tiennyt selkkauksesta tuon taivaallista.”

”Niin, tiedän. Suo anteeksi. Tämä käy voimille.” Jaarli haroi hiuksiaan. ”Georgiana on sentään kummityttöreni.”

”Aivan.”

”Olen vannonut valan, että suojelen häntä. Vannoin sen kirkoissa Jumalan edessä.”

Isä ei ollut erityisen vanhurskas kristitty, joten Nicholas ei ymmärtänyt, miksi kirkolle pantiin niin paljon painoa, mutta nyökkäsi silti. Hän kohotti brandylasin huulilleen, mutta juomisen sijaan hän tarkkaili isäänsä lasin takaa.

Isä ei ollut koskaan käyttäytynyt näin. Nicholas ei tiennyt, mitä tästä olisi pitänyt ajatella.

”En voi antaa Georgianan vajota turmioon”, isä sanoi painokkaasti. ”Meidän *perheemme* ei voi antaa hänen vajota turmioon.”

Nicholas pidätteli hengitystään. Myöhemmin hän ymmärsi,

että keuhkot olivat tienneet sen, mitä aivot eivät vielä käsittä-
neet. Elämä oli kääntymässä päälälleen.

”Ongelmaan on vain yksi ratkaisu”, isä sanoi. ”Sinun on men-
tävä Georgianan kanssa naimisiin.”

Nuoripari sanoo tahdon vastoin omaa tahtoaan.

Georgiana Bridgerton on pulassa. Öykkäri-
mäinen kosija on jättänyt ikävän tahrn
maineeseen, ja vaikka Georgiana on viaton,
on vahinko jo tapahtunut. Kukaan ei enää halua
häntä puolisokseen. Apuun saapuu kummisetä
Rokesby, joka tarjoaa aviomieheksi nuorinta
poikaansa Nicholasia – tosin tältä kysymättä.
Kunnian miehenä Nicholasilla ei ole vaihtoehtoja,
eikä liioin häväistyllä Georgianalla, joten heidän
ei auta kuin ottaa selvää, onko pakkoavioliitossa
sijaa rakkaudelle...

Huippusuositun Julia Quinnan uusi sarja kertoo
Bridgertonien naapureina asuvan Rokesbyn perheen
veljessarjasta 1700-luvulla, Bridgertonin sisarusten
vanhempien nuoruusaikaan.

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-5014-4

KANSI: JARKKO HYPPÖNEN

ETUKANNEN KUVA: © LEE AVISON / TREVILLION IMAGES

TAKAKANNEN KUVA: ISTOCK